

regler, som skal være fælles og implementeres i hele det offentlige uddannelsessystem i år 2000.

Det ser vældig idealistisk ud. Men jeg kan med det samme sige, at CD ikke ønsker at være med til at indføre noget, der kan udvikle sig til et mødetyranni, hvor elever skal bruge en masse tid på alt muligt andet end det, deres uddannelse drejer sig om, så de ikke får det udbytte af undervisningen, som de har brug for og krav på.

Ved rektorvalget på Københavns Universitet her for nylig var der givet dispensation fra reglerne i universitetsloven, så de studerende fik fordoblet deres indflydelse. En tilsvarende regel er nu med i redegørelsen som et af de fem punkter om specielt universiteterne. CD mener, ministeren er inde på et galt spor. Det vil ganske givet være populært hos en del af de studerende, men ikke desto mindre mener CD, at det er en forkert vej at slå ind på.

Vil man endelig ændre i universitetsloven, som blev en klar forbedring i forhold til den gamle styrelseslov, skulle man f.eks. hellere se på den eksterne repræsentation i de styrende organer. Her kunne der være brug for at se nærmere på, om de nuværende regler er tilstrækkelige.

Det primære mål er for CD at gøre mest muligt for at sætte danske universiteter i stand til at levere en kvalitet, der kan stå sig i konkurrencen med udlandet. Det er der brug for, og det mål tror jeg desværre ikke redegørelsens tankegang bidrager særlig meget til.

Alt i alt må jeg sige, at CD er skeptisk over for de toner, redegørelsen slår an. Den bringer ikke Danmark nærmere til en position som foregangsland, hvad angår kvalitet i uddannelserne.

Poul Nødgaard (DF):

Dansk Folkeparti siger også tak for redegørelsen. Man kan sige, at den indeholder en form for oplistning af en – kan vi vist godt sige – revolutionær udvikling, der har fundet sted inden for demokratiet i uddannelsessystemet.

Den socialdemokratiske ordfører talte om demokrati på sin skole i Frejlev ved Ålborg, og det var jo, da demokratiet var i sin spæde begyndelse. Som man kan se på mig, så er jeg jo nogle år ældre end den socialdemokratiske ordfører. Jeg gik i hvert fald i skole ikke langt fra Frejlev i Øster Vrå oppe i nærheden af Hjørring. Det var dengang, vi ikke kendte spor til, hvad demokrati er. Vi fik udleveret skemaet, og så

kørte vi ellers frem efter det. Jeg synes sådan set, at vi, selv om jeg ikke har været omfattet af demokratiet, som mange er i dag, alligevel klarede det ganske godt i skolen. Men det skal altså ikke forstås sådan, at jeg er imod demokratiet. Vi var i hvert fald glade for at gå i skole, og vi lærte dengang, synes jeg også selv, utrolig meget.

Og netop lærdom vil jeg godt slå lidt ind på her, fordi det er jo det, som hele situationen drejer sig om: Hvordan vi får lært noget. Startende i folkeskolen er det og vil det til evig tid være det afgørende element i det enkelte menneskes liv og tilværelse.

Demokratiet i uddannelsessystemet, kan man jo sige, hvis man har fulgt udviklingen, f.eks. som det blev beskrevet fra Frejlev, hvor man fik lov til at være med til at bestemme nogle småting, har i dag faktisk udviklet sig ganske kolossalt. Når diskussionen også i dag har kørt lidt på, om man skal være så og så mange til at være med til at bestemme, synes jeg personligt, at det overhovedet ikke er det afgørende. Det afgørende er, at man taler med en god røst, hvad enten der så sidder én, to eller tre i de bestemmende organer.

Men så kan man så spørge sig selv, om brugerne af uddannelsessystemet, altså eleverne, er blevet mere glade og tilfredse med, at vi har fået alt det demokrati. Det må jeg nok svare ja til, at det er de faktisk, når jeg selv skal besvare mit eget spørgsmål. Men demokrati – og så kommer det, og det var det, som også CD's ordfører var lidt inde på, og jeg vil også godt lige ridse det lidt op – må jo ikke være en proces, der medfører, at man går ud i endeløse diskussioner.

Jeg har hørt eksempler på, at hvis der ikke har været en stærk lærer og en stærk ledelse, har man kunnet diskutere i uger, inden man har fundet ud af, hvordan man nu skulle gribe den her undervisningssituation an. Jeg synes i hvert fald ikke, det ville være noget gode, hvis der ikke på et tidspunkt er nogle folk med i det besluttede led, som kan sige, at nu kører toget.

Men nu skal debatten i dag jo ikke alene dreje sig om eleverne og de uddannelsessøgende. Det drejer sig også om, jeg vil ikke engang sige deres modpol, men måske snarere deres medpol, nemlig lærerne og lederne, og i de fleste tilfælde er der også bestyrelser. De har selvfølgelig også deres store medansvar for, at hele dette samarbejde kommer til at fungere.